

Stružnice: jeskyně plná trpaslíků

Stružnice /ZA TAJEMSTVÍM ČESKOLIPSKA – díl 17./ - Pohádkové příběhy celého světa se hemží permoníky, skřítky a trpaslíky. I africké kmeny mají své legendy o tvorech malého vzrůstu, kteří škodí.

Autor:

Redakce

Malý mužiček zaměstnává mysl dětí a záhadologů po celém světě.

Autor: dobová ilustrace ze Sbírek pověstí

Nemusíme ale plout až na černý kontinent. Svého trpaslíka měla i Stružnice. Örtelsberg, dnes známý jako vulkanická skalka Kupka, který leží jižně od Stružnice a Jezvé, je místem, kde se podle Sbírký pověstí o místech výskytu trpaslíků jeden takový objevoval. Pověst je jako v mnoha jiných případech totožná s těmi, které se vyprávějí nejen u nás, ale takřka po celé Evropě.

Pomohl šedý mužik

Když dvě děti jednou v lese sbíraly lesní plody, zabloudily a nemohly najít cestu zpátky domů. Kde se vzal, tu se vzal, malý šedý mužik a děti odvedl do jeskyně, kde se o ně velmi dobře staral. Teprve po letech, když odešly z trpasličího úkrytu, potkaly v lese své rodiče.

Zpočátku se jim ani nechtělo vrátit se domů. Nakonec příbytek opustily a dlouho vzpomínaly na úžasnou trpasličí jeskyni. Tolik pověst. Legendu zaznamenal roku 1883 ve svém díle Anton Paudler nebo J. Münzberger v díle Die Zwerghöhle, které je o pět let mladší.

„V těchto místech žádná jeskyně není,“ upozornil Vladimír Peša, vedoucí historického oddělení českolipského vlastivědného muzea, archeolog a speleoantropolog s tím, že snad kdysi v místech, kde se měl příběh odehrát, stávala kaplička.

Jeskyně tu nejsou

„V údolí Ploučnice vůbec jeskyně nejsou. U Benešova nad Ploučnicí jsou pukliny, ze kterých stoupá pára. Samozřejmě, že podle toho jaké je počasí, je buď teplá nebo studená,“ dodal Peša. Těžko dnes budeme pátrat po příčině, proč je tajuplná a přívětivá trpasličí jeskyně umístěna do míst, kde vlastně žádné nejsou. Sídlem trpaslíků byl podle pověstí i Boží vrch nad Verneřicemi.

A co samotný dobrácký trpaslík? Většina čtenářů vykáže tato stvoření do říše pohádek a fantazie. Přesto se občas objeví zpráva, která by mohla podpořit ty, kteří zastávají teorii o jejich existenci.

Napůl zvíře

Známy český záhadolog Arnošt Vašíček v několika knihách popisuje podivná stvoření z Indonésie. Podle něj v Jakartě byly vystaveny mumie humanoidních bytostí, které šokovaly vzhledem a především svou velikostí. Nejmenší ze čtyř vystavených exemplářů byl vysoký pouhých patnáct centimetrů a svou vzpřímenou postavou připomínal člověka. Kupodivu podle popisu nesla jeho tvář rysy člověčí i zvířecí.

Další díly seriálu najdete v pravém sloupci v rubrice Související články

„Poněkud delší ruce ukončují široké dlaně s notně přerostlými nehty. Výrazné oči nad plochým nosem pokrývají těžká víčka. Z pootvřených úst vyčnívají dlouhé špičáky. Kolmo k lebce postavené uši mají nepřehlédnutelně hranatý tvar. Z temene a horní části hlavy vyrůstá mohutný pramen hustých černých vlasů, které jsou delší než celé tělo,“ popisuje na internetových stránkách Mystery film Arnošt Vašíček.

Věda mlčí

Dosud není jasný původ těchto stvoření a věda zatím zarytě mlčí. Možná vědomě, možná proto, že nemá, co by k tomu dodala. Indonésie je sice daleko, ale zkusme se jen na chvilku zaměstnat myšlenkou, že existence bytostí malého vzrůstu, tak jak je známe z legend, je možná. Staré rčení přeci říká: Neříkej šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.

Příště: Česká Lípa – iluze, klam nebo setkání třetího druhu

Autor: Tomáš Mařas